ÎN VIZORUL ACTUALITĂȚII

GENERAȚIA DE SCHIMB A FOTBALULUI NOSTRU DE PERFORMANȚĂ

POATE PESTE DOUĂ-TREI SEZOANE, POATE MAI REPEDE...

E momentul acestei treceri în revistă a noului sau, mai exact spus, al noilor valuri? Da, credem noi, și încercăm să facem — în limita mijloacelor noastre — o investigație în rîndul generației tinere și foarte tinere cu scopul de a evalua ce perspective există pentru reprezentanții ei cei mai autorizați de a intra, în viitorul mai apropiat sau mai depărtat, în grupul valorilor de primul ordin al fotbalului nostru. Mai direct spus, am vrea să aflăm pe ce contează lotul reprezentativ în sezoanele care vin, în anii care vin. Spuneam că e un moment potrivit pentru asta fiindcă, în adevăr, acum se produce „o predare a ștafetei". Bine înțeles nu brusc, nu într-un singur meci, nu cu o formație întreagă. Dar procesul regenerării echipei naționale, fenomen de viață inevitabil, s-a declanșat. Și cu cît mai inspirat, mai fără efecte negative în jocul naționalei se va produce, cu atît mai bine!

Din studierea cazurilor de „transmitere a puterii", din descifrarea legilor nescrise, dar implacabile, ale evoluției carierei fotbalistice de performanță, desprindem două cazuri frecvente, devenite clasice, ale modului de ascensiune spre vîrful piramidei, spre echipa națională:

a) traseul liniștit, normal, în etape, cu o parcurgere previzibilă, în limita granițelor de vîrstă, a drumului de la selecționata de juniori la prima reprezentativă.

b) traseul de excepție în care un jucător apare neașteptat, mai tîrziu, neanunțat. Sau dispare în una din cele două sau trei zone de pînă la prima selecționată (am spus două sau trei pentru că, în ultima vreme, tocmai pentru completarea acestui control și asigurarea unui stimulent suplimentar în performanță, s-au ivit și reprezentativele de pînă la 23 de ani).

Sigur că orice antrenor își dorește să prezideze o avansare în grup, pe traseul obișnuit, a unei generații dotate și omogene sub toate raporturile. La originea multora dintre marile succese din istoria fotbalului se află — de altfel — acest fenomen care a născut pur și simplu o nouă reprezentativă sau formație de club. O să vă pomenim cazul selecționatei Uruguayului 1950, care a beneficiat de un nucleu de fotbaliști excelent dotați, de aceeași vîrstă, și el constituie prima explicație a victoriei în campionatul mondial; **Andrade** (nu-l confundați cu omonimul ediției 1930, acela era unchiul său), **Tejera, Ghigia, Perez, Schiafino, Miguez, Moran** făceau parte din aceeași generație, au mers împreună din echipa de juniori pînă în națională. Tot un grup de fotbaliști de vîrstă apropiată a dat baza faimoasei selecționate a **Ungariei** din perioada 1950—1954 în care doar **Hidegkuti** reprezenta o altă generație. Actualmente, exemplele evoluției reușite în grup ni-l oferă „noul val" din selecționata **R. F. a Germaniei** (Breitner, Schwarzenbeck, Hoeness, Heynckes etc.), sau, mai pregnant, performanța generației foarte tinere de la **Zaria Voroșilovgrad**, autoarea marei surprize a cuceririi titlului în campionatul **Uniunii Sovietice.**

Fotbalul nostru a beneficiat și el, din plin, de foloasele frumoasei progresii și maturizări a unui nucleu de jucători de valoare, avîndu-i drept capete avansate pe **Lucescu, Sătmăreanu** și **Nunweiller VI** și continuînd cu **Dobrin, Rădulescu, Dinu, Dumitrache, Dumitru etc.** Aceasta a fost baza echipei naționale în ultimele sezoane și ea continuă să reprezinte punctul de plecare în alcătuirea primului nostru unsprezece pentru sezonul așa de important în fața căruia ne aflăm. Dar s-a declanșat, cum spuneam și acțiunea de remaniere. Un prim pluton de „boboci" a făcut joncțiunea cu valorile consacrate ale fotbalului nostru: **Troi, Sameș, Beldeanu, Bölöni, Hajnal.** Dar cine se mai vede la orizont? Cine conduce cursa plutonului doi? Dar a grupului nr. 3?

Iată ce vrem să descifrăm, cu ajutorul datelor furnizate de prestațiile în campionat, în meciurile loturilor reprezentative de juniori și tineret (21 și 23 de ani) în rîndurile care urmează. Poate peste două-trei sezoane, poate și mai repede, cînd vom compara formația primei echipe naționale cu numele menționate în aceste pagini vom avea satisfacția unor previziuni împlinite. Ne-am dori ca ele să fie cît mai numeroase!

Eftimie IONESCU

GRIGORAȘ (nr. 6), jucătorul promovat spectaculos în prima garnitură a Rapidului, direct de la juniori. El reprezintă tipul fotbalistului tenace, dornic de a urca tot mai sus pe treptele performanței

Foto: Dragoș NEAGU

CANTITATEA SATISFACE, CALITATEA ÎNSĂ, NU!

Este un lucru firesc — legile sportului o cer — ca efectivele de jucători, din cadrul formațiilor divizionare, să fie supuse permanent unei acțiuni de reîmprospătare care are ca scop, pe de o parte, revitalizarea colectivă în ansamblul său, iar pe de altă parte, asigurarea procesului de schimb dintre generații. În această idee, promovarea reprezintă — sau mai bine-zis, **trebuie să reprezinte — un moment al adevărului pe calea afirmării personalității unui jucător și în același timp rezultatul unei activități obiective, organizate, supravegheate și de conținut.**

De aceea, referindu-ne acum la ceea ce a ridicat fotbalul nostru în ultimii ani, cu alte cuvinte la producția de jucători furnizată în condițiile întrecerii competiționale, este necesar a privi lucrurile și a aprecia realizările prin prisma celor două aspecte esențiale ale oricărei producții, în general: **cantitate și calitate.** Fiindcă numai în acest fel vom putea stabili cu precizie dimensiunile eventualelor succese ca și acelea ale nereușitelor.

Și pentru a avea o imagine, cît mai aproape de realitate, în această privință, vom face apel la datele pe care ni le oferă ultimele trei ediții de campionat, urmărind procesul de promovare la nivelul Diviziei A pe întreaga filieră a afirmării fotbalistice individuale.

O situație comparativă, pe ani competiționali, s-ar prezenta astfel:

1970—1971: promovați 76; titularizați dintre aceștia în primele echipe — 24; cu perspectivă de a mai fi titularizați în viitorul apropiat — 7; jucători afirmați la nivelul formațiilor reprezentative — 8 (cifra aceasta se include în aceea a titularizaților) și neconfirmați, adică respinși la examenul de probă a valorii — 47;

1971—1972: 76 promovați, 23 titularizați, 5 cu perspectiva titularizării, 8 afirmați și 48 neconfirmați;

1972—1973 (numai turul): 34 (p) — 11 (t) — 5 (p.t.) — 4 (a) — 18 (n).

Să facem, așadar, cîteva succinte considerații pe marginea acestor date: **din punct de vedere cantitativ, cifra promovărilor** (incluzînd-o și pe aceea din prima jumătate a acestui campionat) **reprezintă aproximativ 25 la sută din efectivul totalului de jucători ai echipelor noastre.** Ceea ce înseamnă că anual, cam un sfert din lotul divizionar A, considerat în ansamblu, se primenește, se împrospătează cu elemente tinere, provenite din cadrul formațiilor de tineret sau din rîndurile acelora care activează la eșaloane competiționale de categorie inferioară. **Raportat la nevoile obiective ale procesului de întinerire a echipelor din prima divizie, procentul acesta de 25 la sută ni se pare suficient, echilibrat și oportun.**

Mergînd mai departe, cu constatările să ne oprim puțin asupra cifrelor care reprezintă titularizările: 24 în 1970—1971, 23 în 1971—1972 și 11 în toamna anului trecut. Procentual aceasta ar însemna ceva mai mult de o treime (adăugînd și pe cei cu perspectiva titularizării) din numărul promovaților, care și-au cîștigat un loc în loturile de bază ale echipelor respective. **Restul de două treimi, mai concret spus majoritatea, constituind-o aceia care au „retrogradat" după contactul, în general de scurtă durată, cu pretențiile și obligațiile primei scene divizionare. Ceea ce trebuie să recunoaștem că este cam mult și că, pe undeva, o asemenea nereușită este și un indiciu al nivelului calitativ scăzut al muncii de selecție și formarea jucătorilor destinați a constitui generația de schimb pentru fotbalul de performanță.**

Și totuși, vorbind în continuare și mai în detaliu, de aspectul acesta calitativ al promovării, concluzia de neîmplinire a acțiunii în sine se desprinde mai evident, atunci cînd ne referim la numărul destul de redus al celor afirmați, la aceia care au confirmat pe deplin prin valoarea lor actul promovării: 8 în ediția 1970—1971 (**Costaș, G. Sandu, Smarandache, Aelenei, M. Sandu, Năstase, Tănăsescu și Marcu**); alți opt în 1971—1972 (**Sameș, Mulțescu, Angelescu, Anghelini, Dobrău, Fazekaș, Bölöni și Grigoraș**) și în sfîrșit ultimii patru în turul acestui campionat (**Dumitru IV, Savu, Roznai și Troi**). **Procentual producția cu adevărat de calitate superioară pentru nevoile la scara loturilor reprezentative este de aproximativ 10 la sută. Mult prea puțin, socotim noi, față de cerințe, față de condițiile create dezvoltării fotbalului în țara noastră, față de pretențiile de afirmare a soccerului nostru pe plan internațional.**

Plecînd de la asemenea constatări, credem că nu ar fi lipsit de interes, acum înainte de orice alte concluzii, să vedem și care a fost contribuția directă a echipelor divizionare A, în cadrul activității generale de promovare și de producție de jucători cu atributul valorii certe. Nu intenționăm să prezentăm un clasament, care poate ar fi fost interesant prin ineditul lui, dar nu și suficient de real ținînd seama de situația specifică și posibilitățile fiecărui club în parte.

Ne mulțumim, deocamdată, de a face unele mențiuni care scot în evidență atitudini, mentalități și preocupări diferite în această direcție. Așa de pildă, vom remarca și vom situa la „polul pozitiv" al activității de promovare — ca productivitate — echipe ca **Petrolul, Universitatea Craiova, Jiul** și **C.F.R. Cluj** cu 19, 16, 14 și respectiv 13 încercări de titularizare a unor tineri jucători în ultimii trei ani competiționali. De asemenea vom nota, la același capitol al realizărilor, formații care s-au distins îndeosebi pe planul calitativ al acțiunii de selecție și promovare cum ar fi **Jiul, Rapid, Progresul București, Universitatea Craiova, Dinamo, Steaua și A.S.A. Tg. Mureș.**

La celălalt „pol", cel al nerealizărilor, se situează două formații, altădată port-drapel în munca de făurire a valorilor în fotbalul nostru de performanță: U.T.A. și Universitatea Cluj.

Și acum concluzia. Cantitativ, producția de jucători ridicați la cerințele primului eșalon divizionar este satisfăcătoare. Calitatea acestei producții însă nu depășește, în ansamblul ei, media valorică a mediocrității. Aceasta explică, în bună măsură, nivelul în ușoară scădere al competițiilor pe plan intern și chiar a evoluțiilor din anul trecut a echipelor noastre reprezentative.

Mihai IONESCU

SZABADOS (Jiul)

19 ani, 1,73 m, 67 kg
A învățat fotbal cu Ștefan Lengyel la Mureșul Deva
Prima legitimare: Mureșul Deva, urmată de Jiul Petroșani, după o tentativă nereușită la U.T.A.
Elev în clasa a XI-a la Liceul de cultură generală Petroșani.
A debutat în Divizia A la meciul „U" Cluj — Jiul, în toamna anului 1972.

Dinspre Deva veneau de cîtva timp numai cuvinte frumoase despre un tînăr fotbalist, specializat în postul de extremă... veritabilă. Numele său, Szabados, a intrat în circuit, a început să fie tot mai des pronunțat de antrenorii echipelor din prima divizie. A încercat să-l transfere U.T.A. Și dacă **Nicolae Dumitrescu** a fost pentru, înseamnă că a văzut ceva la tînărul acesta nu prea înalt, dar vînjos și care poseda o tehnică destul de bună. Dar **Szabados** n-a putut pleca la Arad și și-a continuat Divizia C începută la Mureșul Deva.

Pe cînd se afla la Jiul, **Eugen Iordache** a pus și el ochii pe tînăra extremă care, din toamnă, a îmbrăcat tricoul echipei minerilor. Nu mai era antrenor **Iordache**, dar **Coidum** a știut să pună în valoare calitățile tînărului jucător. Și, fără a trece prin purgatoriul campionatului de tineret-rezerve, el, întocmai cunoscutului proverb francez care spune că valoarea nu are nevoie de ani pentru a se impune, a făcut cu dreptul pasul de la Divizia C la A.

În general, **Szabados** are o bună capacitate de efort, dar și insuficiențe tehnice specifice postului. Deficitar la forță (forță generală, dar și de șut), trebuie să lucreze suficient de mult pentru îmbunătățirea centrărilor și, firește, a șuturilor la poartă. Suplinește multe din deficiențele enumerate prin raza mare de acțiune în teren și buna rezolvare a fazelor de apărare care cer folosirea presingului.

COSTAȘ („Poli" Iași)

20 de ani, 1,77 m, 69 kg
Primul antrenor: Constantin Laurențiu
A jucat doar la Politehnica Iași, unde a fost legitimat în 1966.
Student în anul I la Construcții
A debutat în Divizia A în decembrie 1970 la meciul Jiul — Politehnica.

Era într-o sîmbătă seara, la Iași, în primăvara anului trecut, pe cînd Politehnica mai juca încă în „A". Holul hotelului Unirea fusese invadat de fotbaliști de la Dinamo și de cei care îi căutau pe **Dinu**, pe **Radu Nunweiller**, pe **Dumitrache** sau pe ceilalți internaționali pentru completarea colecțiilor de autografe.

Intr-un colț, un tînăr slăbuț, cu șapca de liceu pe cap și îmbrăcat cu o tunică, privea sfios la zarva din jur. Alături de el l-am remarcat pe **Stoicescu**, unul din stoperii Politehnicii. Ne-am apropiat de el și **Stoicescu** ne-a făcut cunoștință cu... **Costaș**, cel cu șapca de liceu pe cap. Va să zică acesta era noul goal-keeper lansat de „fabrica de portari" din Iași, după **Mircea Constantinescu, Iordache, Naste** și **Pop!**

Băiatul acela sfios este acum și el într-unul din loturile naționale, cel „under 21". După cum ne spunea duminică dimineața antrernorul **Drăgușin, Costaș** știe că s-a impus datorită calităților fizice specifice unui bun portar. Totodată el este conștient că, de pildă, mai are mult de lucru pentru îmbunătățirea elasticității articulare. Pentru a fi un portar în toată accepțiunea cuvîntului știe că trebuie să-și îmbunătățească priza din plonjon ca și boxarea mingilor înalte, dar mai ales alegerea momentului cînd trebuie să folosească acest procedeu.

Dotat, atent la pregătirea lui, dornic de progres, **Costaș** poate ajunge un portar de care să se vorbească la superlativ.

INVENTARUL MARILOR SPERANȚE

Să vedem acum — încercînd a face un așa-zis inventar al fondului de jucători tineri cu perspective de afirmare — care sînt elementele cele mai îndreptățite, după părerea noastră, a aspira să atingă cea mai înaltă treaptă a performanței.

Și ne vom referi, în principiu, la aceia care nu au mai făcut, pînă în prezent, obiectul unor selecționări la nivel de reprezentativă. De ce facem acest lucru? Pentru simplul motiv că, procedînd în acest fel, se lărgește indiscutabil aria selecției, se creează în mod firesc posibilități mai mari, mai obiective, pentru a alege pe cei mai buni dintre cei buni, pe cei mai autorizați reprezentanți ai generației de schimb, pentru nevoile de viitor ale naționalei.

În acest scop, am întocmit — după o atentă trecere în revistă a întregului efectiv divizionar în activitate — o listă cu 50 de jucători, care promit „să vină" și care, cum s-ar spune, au în sacul lor de echipament... tricoul tricolor al naționalei.

Să începem deci, prezentarea acestei veritabile promoții de calitate a viitorului. În primul rînd **PORTARII: Costaș, Ciurea, Cavai, Eftimescu** și **Ion Gabriel.** Un adevărat „cvintet al speranțelor", capabil să furnizeze naționalei oricînd un Voinescu, un **Datcu** sau un **Răducanu.**

Urmează eșalonul numeros al **FUNDAȘILOR**, într-o înșiruire nediferențiată pe posturi: **Tănăsescu, Iovănescu, Purima, Ciolan, Onuțan, Gaspar, Ciocîrlan, S. Gabriel, Anghelini, Grigoraș, Ciugarin, Sinăuceanu, Olteanu** și **Naghi** (ambii de la Steagul roșu). Mai mult de jumătate din numărul lor sînt titulari în echipe de seniori, din prima divizie și chiar jucătorii de bază în aceste formații. Cîți dintre ei vor escalada și treptele înalte ale naționalei cu certitudinea cu care au făcut-o cîndva **Apolzan, Popa, Greavu, Dinu** sau **Lupescu?**

MIJLOCAȘII de perspectivă au în rîndul lor astăzi pe: **Dumitriu IV, Savu, Moldovan, Vișan, Cringașu, Angelescu** (Petrolul), **Rădulescu, Ion Ion, Chihaia, Varodi, Orza, Porațchi, Romilă II** și **Istrătescu.** Nume în majoritatea lor încă neconsolidate în sfera competițională a primei divizii. Cu toate acestea însă mulți dintre ei au posibilitatea să se ridice la nivelul pe care l-au atins cu ani în urmă **Bone, Călinoiu, Onisie, Georgescu** sau mai recent, perechea **Dumitru — R. Nunweiller.**

In sfîrșit, **ÎNAINTAȘII.** Mulți „chemați" și printre ei: **Răducanu, Șumulanschi, Batacliu, Custof, M. Stelian, Bucur, Mulțescu, Roznai, Mureșan, Ghergheli, Szabadoș, Petreanu, Florea** (Sport Club) **Helvei, Covalcic, Tămaș** și **Amarandei.** Cu toții visează desigur să ajungă ca **Pîrcălab, Constantin, Dumitriu II, Dobrin** sau **Lucescu.** Lor — ca și altora asemenea lor — nu le lipsesc nici posibilitățile și nici condițiile unei afirmări depline. Talentul se cere însă valorificat prin muncă și promisiunile de astăzi transformate plenar în realități mîine. Altfel...

Aceștia sînt, să spunem, jucătorii viitorului. Sau mai bine zis viitorul prezumtiv al fotbalului nostru reprezentativ. Poate că nu am reușit să-i înscriem pe toți dintre aceia care s-ar considera ei înșiși îndreptățiți a se încadra într-o asemenea categorie, a „marilor speranțe". Mai sînt, fără îndoială, și alții al căror nume este mai puțin cunoscut acum și care se vor strădui probabil să iasă din anonimat, mai devreme sau mai tîrziu. După cum unii dintre cei cărora le acordăm creditul de speranță astăzi, s-ar putea să ne dezamăgească pe parcurs și să se abată de pe orbita unei realizări depline.

Oricum lupta pentru afirmare va fi deosebit de grea. Iar învingători vor ieși numai aceia care vor putea proba integral creditul acordat. Cît de mare va fi numărul acestor învingători? Sperăm că promoția aceasta a „marilor speranțe" să aibă cît mai puține pierderi.

CÎȘTIGURI, PIERDERI, DISPARIȚII...

CE AU DAT LOTURILE DE JUNIORI ȘI TINERET ÎN PERIOADA 1970 — 1972

Paralel cu treptele succesive de pregătire și promovare care există (sau ar trebui să existe) la secțiile divizionare, în scopul de a forma cadre apte — ca instruire și rodaj competițional — aceeași funcție o îndeplinesc reprezenatívele la diferite eșaloane. Țelul final: lărgirea bazei de selecție pentru echipa țării, cea care reprezintă fotbalul nostru în marile competiții internaționale.

Ce s-a reușit din acest punct de vedere în ultimii ani?

Am luat ca bază de plecare loturile de juniori, tineret și A din anii 1970, 1971 și 1972 și anume numai efectivele de jucători care au participat la jocurile inter-țări, amicale și oficiale, deci n-am ținut seamă și de meciurile de pregătire cu echipe românești sau străine, considerînd că talentul, valoarea, perspectivele unui fotbalist sînt exprimate în mod convingător numai în partidele inter-țări. De asemenea, am „sărit" peste lotul olimpic, apreciind că acesta nu are o existență permanentă și — mai ales — că a suferit, ca structură, metamorfoze (cînd cu profil de tineret, cînd mixt, cînd chiar de lot A) care i-au răpit orice stabilitate.

Din datele rezultate analizînd loturile cu jucători care au luat parte efectiv la meciuri inter-țări, se poate deduce că în anii 1970—1972 au fost folosiți: *88 de fotbaliști la lotul de juniori, 67 la cel de tineret și 35 la lotul A.*

Care au fost cîștigurile?

Lotul de juniori a dat reprezentativelor de tineret 20 de elemente: portarii *Costaș* și *Ion Gabriel*, fundașii *Sătmăreanu II, Sameș, Hajnal, Ciocîrlan, Anghelini, Smarandache, Grigoraș, Purima, Gabriel Sandu*, mijlocașii *Vișan, Bölöni, Dumitriu IV*, înaintașii *Ghergheli, Mircea Sandu, Helvei, Donose, Aelenei, Năstase.*

Alți patru juniori sînt promovați la ora actuală la tineret — sub 21 ani: fundașii *Onuțan* și *Iovănescu*, mijlocașul *Ion Ion* și atacantul *Szabados.*

Evoluția unora dintre acești promovați, în treapta imediat superioară, a continuat cu rezultate bune, intrînd în vederile selecționerilor pentru lotul A lărgit. Ba unii dintre ei au și debutat în prima reprezentativă în perioada 1970—1972, alături de foști juniori din generațiile anterioare sau din lotul de tineret. Este vorba de *Dobrău, Hajnal, Kun II, Marcu* și *Mircea Sandu*, care s-au alăturat lui *N. Ionescu* și *Iordănescu*, proveniți din loturile anterioare, și lui *Beldeanu, Bölöni, Troi Mulțescu, Roznai, Sameș, Năstase, Aelenei*, recent luați în evidență; *în felul acesta, fondul de jucători al lotului A s-a îmbogățit, nu cu mult și nu constant, datorită pe de o parte tendinței de a păstra o formație națională omogenă și rodată, iar pe de altă parte din cauza unor progrese mai lente din partea candidaților. A existat, însă, la un moment dat, și o reținere în a încerca elemente noi, ca și lipsa de răbdare în folosirea cît mai des a acestora din urmă.* La fel s-a întîmplat și în cazul unor jucători consacrați (*Vigu, Vlad, Ianul, Pantea, Pescaru* etc.), la care s-a renunțat prea repede. *In concluzie, loturile — în primul rînd cel de tineret — nu oferă încă suficiente elemente cu perspective pentru lotul A, dar nici tinerii sau consacrații nu depun ambiție și seriozitate în pregătire pentru autodepășire.*

În procesul acesta au existat și pierderi ca și dispariții din listele de selecționabili. Unele datorită unor cauze obiective (accidentare — *M. Olteanu*, St. roșu); altele unei supraaprecieri a perspectivelor, sau a depășirii vîrstei (cazul juniorilor *Bora, Enache, Istrătescu, Blejușcă, Minculescu* etc.). Dacă însă, la juniori pierderile sînt aproape normale, vorbind din punct de vedere al loturilor, pentru că procesul de triere este mai mare, dintr-o mare cantitate obținîndu-se un procent redus de jucători, în schimb, pierderile sau disparițiile la loturile de tineret nu sînt chiar firești. Există trei cauze după părerea noastră:

1. *Oscilațiile antrenorilor în alcătuirea lotului, cu renunțări pripite la jucători și cu reveniri tardive. La Cringașu*, de pildă, s-a renunțat în 1970, ca și la portarul *Ștefan* — acesta din urmă fiind rechemat peste un an, sau mijlocașul *Naom; Bojin, Incze IV, Kasai, Florea* etc. *au fost încercați odată sau de două ori și gata, s-a dat verdictul, deși acești jucători aveau calități, dar nu puteau garanta... rezultate imediate* (vechea poveste).

2. *Jucători care au promis mult și au manifestat resurse reale (Ștefănescu, Popovici, Both, Caniaro, Moldovan, Atodiresei, Doru Popescu etc.) au dispărut pur și simplu de pe listele de selecționabili, din cauza unei pregătiri superficiale care i-a aruncat la nivelul comportărilor mediocre.*

3. *In fine, jucătorii talentați, cu perspective certe, care au depășit vîrsta de 23 de ani, n-au mai beneficiat de o nouă treaptă, ultima, în drum spre lotul A, în care momentan nu pot intra decît pentru a completa efective lărgite, cu puține speranțe de a juca mai des în reprezentativă. Această treaptă nu poate fi decît lotul B* (nu cel ocazional, olimpic), *a cărui existență ca anticameră la prima națională ar asigura o activitate la nivelul superior, ca pregătire și joc, ar menține mereu în actualitate elemente apte să fie introduse la nevoie în lotul A.*

Acestea sînt în principal aspectele mai importante rezultate din studiul comparativ al celor trei loturi în perioada 1970—72.

Petre GAȚU

Din această succintă trecere în revistă a uneia dintre problemele de fond ale fotbalului nostru se impun cîteva concluzii:

• Există în prezent o preocupare majoră în ce privește interesul pentru formarea și promovarea continuă a unor jucători de schimb pentru împrospătarea efectivelor formațiilor divizionare din primul eșalon. Acest lucru este confirmat de cifra, socotim noi, mulțumitoare, a celor cu perspectiva titularizării în ultimii doi ani. Calitativ, însă, acțiunea de promovare nu satisface decît într-o mică măsură nevoile de dezvoltare și obiectivul de afirmare a fotbalului nostru pe plan internațional. De aici și necesitatea stringentă ca, în viitor, munca de selecție și procesul de instruire — educație trebuie ridicate la cota exigențelor maxime pentru ca și realizările să fie în deplină concordanță cu așteptările și condițiile materiale create.

• La ora actuală fotbalul nostru are suficiente disponibilități concretizate într-o generație de perspectivă care ar putea alimenta nevoile diverselor loturi reprezentative. Esențial este ca acest fond de tineri jucători să confirme la momentul oportun creditul acordat ca, eventualele pierderi pe parcursul ascensiunii către vîrful piramidei să fie cît mai mici, iar în această bătălie aspră pentru afirmare să apară și alte disponibilități valorice care să mențină caracterul stimulatoriu al întregii acțiuni de promovare.

• Activitatea de formare a jucătorului de performanță și grija permanentă pentru promovarea acestuia pe diferite trepte competiționale presupun o muncă plină de răspundere, perseverență, și cu pasiune. Sarcina aceasta revine, în primul rînd, antrenorilor și conducătorilor de cluburi.

Reușita deplină presupune, însă, o participare conștientă și activă a tînărului jucător la formarea personalității sale sportive și desăvîrșirea măiestriei sale fotbalistice pe baza unei atitudini de responsabilitate spartă și a unei dorințe permanente de autodepășire.

RĂDULESCU (Farul)

19 ani, 1,82 m, 72 kg
Antrenorul care l-a descoperit: Adam Munteanu
Prima legitimare: Farul Constanța, în 1967
Elev la Liceul energetic
A debutat în Divizia A la meciul Steagul roșu — Farul, în campionatul 1971—1972.

L-am văzut pe **Rădulescu**, printr-o simplă întîmplare, la meciul său de debut în prima divizie. Era o zi friguroasă din toamna anului trecut. Farul primea, la Brașov, lovituri după lovituri, se înghesuise în propriul careu, ca un boxer ghemuit în colț sub presiunea unui adversar dezlănțuit. Și deodată, de pe banca rezervelor s-a ridicat un băiat înalt și aparent firav, s-a dezbrăcat cu iuțeală și a intrat în teren. Nu spunem că el **a întors rezultatul partidei sau că a redresat total jocul echipei sale.** A făcut însă altceva: **a reușit să încropească un stil pentru o formație în criză de moral, ținînd mingea, executînd treceri subtile de balon, pasînd mai ales, la distanță mare, precis și oportun.** Aveam de-a face, era clar, cu un fraged coordonator de joc. **Hașoti** l-a utilizat ulterior judicios, adică progresiv și în baza unei legături afective reale între tînărul jucător și „vechea gardă". (**Rădulescu** ne povestește acum că germenul de ostilitate care a existat, poate în mod obiectiv, s-a rezolvat repede la intervenția antrenorului și în atitudinea lui Antonescu care l-a ocrotit și l-a povățuit tot timpul).

Credem că nu ne înșelăm afirmînd că **Rădulescu** va fi o prezență notabilă în fotbalul nostru, dacă va ști să rămînă în perimetrul atacantului central retras, dacă va mai adăuga cîteva kilograme pe picioarele sale lungi, acum prea subțiri, dacă se va debarasa de o anumită timiditate, care nu face casă bună în lumea mare și frămîntată a fotbalului.